

дадѣтъ всичкото му имущество за изграждане на една поляшкѣ болницѣ надъ който на лицето да ся напише съ златы буквы името на бащѣ му „Болница на Станислава Волскый.“ А на Нотариуса, комуто прѣдаде искаранный и запечатанный завѣтъ, каза: „Слѣдъ малко ще узнаешъ какво съдържавать.“

Наутриньтъ ся отърва отъ онуй наркотическо бездѣйствиѣ и дойде му умьтъ въ главьтъ; „Честь на смрьтъ ми наближи, каза си той. Но прѣди да умрѣ трѣба да си отмьстижъ. Тази жена нѣма да ся ожени за князя Рѣшинина, и азъ трѣба да намрѣжъ и двамата и да ся срѣщяжъ съ тѣхъ, ако бы ще до работата, да гы търсижъ чакъ и въ днь земь. И понеже князьтъ ся враща отъ Лизбонъ за въ Петербургъ, твърдѣ е вѣроятно че графинята го чака въ дворецътъ при Женевското Езеро. Тамо на дивнытъ брѣгове на езерото при срутеняжъ кулж тѣ разговаряжъ ся любовно помежду си и прѣминувать сладостно врѣмето прѣди сватбьжъ си. Азъ трѣба да иджъ тамъ, за да позбъркамъ намрѣцията на тѣзи ехиднѣ.“